Gerlof Leistra en Rutger Leistra

MISTER K-1

Hoe kickbokser Peter Aerts een god werd in Japan

Uitgeverij Balans

Copyright © 2026 Gerlof Leistra en Rutger Leistra/
Uitgeverij Balans, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Omslag Mijke Wondergem
Omslagbeeld Willem van Walderveen, © Peter Aerts
Auteursfoto Jerome de Lint
Boekverzorging Peter Verwey
Druk Wilco

ISBN 978 94 638 2454 5
NUR 740

www.uitgeverijbalans.nl
instagram.com/uitgeverijbalans
linkedin.com/company/uitgeverij-balans
uitgeverijbalans.nl/nieuwsbrief

Inhoud

Inleiding 7

1. Jeugd in Brabant 11
2. Talent voor sport 17
3. Hoe Peter Aerts Mister K-1 werd 39
4. Leven in Japan 115
5. Het gezin 137
6. Legende in Japan 169
7. De legende en zijn toekomst 201

Epiloog 225
Verantwoording 229
Tijdlijn 230
Resultaten in K-1 232
Literatuur 237
Illustratieverantwoording 240

Inleiding

Meer dan dertig jaar na zijn eerste eindzege in het befaamde K-1-toernooi is de Nederlandse kickbokser Peter Aerts in Japan en elders nog altijd een levende legende. Drie keer won hij de gelijknamige Champions League van het kickboksen, in 1994, 1995 en 1998. En drie keer stond hij in de finale: in 2006, 2007 en 2010. Een unieke en uitzonderlijk lange staat van dienst. Vanwege zijn meedogenloze low- en vooral highkicks, naar verluidt hard genoeg om een boom om te trappen, wordt Aerts The Lumberjack genoemd, de houthakker. Als hij onder luid gejuich opkwam voor de wedstrijd, droeg hij een rood-zwart geblokt vest en petje.

Sommige opponenten trapte hij na nog geen minuut, na een paar inleidende stoten, met zijn betonnen scheenbeen knock-out. Na zo'n meedogenloze 'lumberjack' zakten zijn tegenstanders als een plumpudding in elkaar en liep Aerts vaak al met zijn armen in de lucht naar zijn hoek: hij wist dat zijn tegenstander zou blijven liggen en door de scheidsrechter werd uitgeteld. In zijn beste jaren was hij onverslaanbaar.

In zijn vrije tijd genoot Peter met volle teugen van alle aandacht rond de topvechters. De fans adoreerden hem. 'Je had groupies, net als popmusici. Ik werd vereerd in Japan.' Hij was tot 1997 vrijgezel – overigens had hij wel eerder samengewoond – en had de vrouwen voor het uitzoeken.

Ontelbare keren was hij te zien in reclamespots en populaire tv-shows. Soms verbaast zijn roem hem. Zo zei wereldkampioen in de Formule 1 Max Verstappen na afloop van de gewonnen Grand Prix van Japan in 2023 tegen Aerts: 'Ik ken jou wel. Ik keek altijd met mijn vader naar jouw wedstrijden.'

Met andere Nederlandse topvechters als Ernesto Hoost, Sem Schilt en Remy Bonjasky domineerde Aerts bijna twee decennia het K-1-toernooi. De finale in de Tokio Dome trok steevast meer dan zeventigduizend bezoekers. Wereldwijd keken tientallen miljoenen mensen live mee op televisie. In Japan werden de wedstrijden op twee netten tegelijk uitgezonden.

Buiten de ring is Aerts 'een lieve jongen', zegt vechtsporticoon Chris Dolman (1945) die hem in 1992 in Japan introduceerde. Door zijn open karakter heeft hij een hoge gunfactor. Zijn gulle lach is ontwapenend en onderstreept zijn vrolijke aard.

Van alle vechters is Aerts de ongekroonde keizer en een heuse samoerai. Gaandeweg is het Land van de Rijzende Zon zijn tweede vaderland geworden. Peter Aerts is inmiddels een halve Japanner, een *hafu*.

Met zijn vrouw en sidekick Esther – die hij in 1997 ontmoette en met wie hij in 2000 trouwde – en hun tweeling Montana en

Marciano (geboren in 2001) vormt hij Team Aerts 4.0. Inmiddels zijn de twee kinderen als kickboksers in de voetsporen van hun vader getreden. Die is niet alleen hun trainer, maar staat bij hun gevechten geregeld ook als coach in de hoek. Hij is hun mentor en adviseur. En hun beste vriend.

De tweeling was nog niet eens geboren toen hij al jaren furore maakte in de K-1. Bij zijn laatste K-1-wedstrijd in 2010 waren ze negen jaar. Als Montana op YouTube oude filmpjes ziet van haar vader, is ze onder de indruk. 'Wat een held! De spirit, de discipline. Hij had charisma. Als hij opkwam, was het publiek stil. Ik ben trots dat ik zijn dochter mag zijn en dat ik hem trots mag maken. Hij weet dat ik alles geef.' Voor Marciano, die sprekend op zijn vader lijkt en in Japan 'Young Peter' wordt genoemd, is dat niet anders.

Aerts is in Japan nog altijd geregeld op televisie te zien. Hij treedt op als commentator bij grote wedstrijden of reikt na afloop de prijzen uit. Elke keer weer staan zijn fans vol bewondering in de rij voor een selfie of een handtekening. Eind 2023 is hij aanjager en uithangbord van 'zijn' nieuwe organisatie Legend by Peter Aerts, die op termijn K-1 zou moeten overtreffen. Al snel ontbreekt echter het vertrouwen in zijn Japanse medebestuurders en ontstaan er barsten in de samenwerking. Maar Aerts is een overlever en geeft nooit op, net als in de ring.

Naast wereldburger en halve Japanner blijft Peter – geboren in een arbeidersgezin in Best, bij Eindhoven – een volbloed Brabo: royaal, gastvrij, vrolijk. Hij is een familiemens pur sang en de spil van zijn gezin. In 2025 bestond het kickboksen in Nederland

vijftig jaar en op 31 mei 2026 was het vijftig jaar geleden dat in Nederland de eerste officiële kickbokswedstrijden werden georganiseerd. Van die vijftig jaar heeft Peter Aerts veertig jaar actief meegemaakt.

Hoe kan het dat Peter Aerts bijna dertig jaar na zijn laatste overwinning in K-1 nog altijd op handen wordt gedragen in Japan? Zijn aanvallende vechtstijl was spectaculair en geen van zijn concurrenten stond vaker in de finale dan hij. Ondanks zijn succes is hij nooit naast zijn schoenen gaan lopen. Opvallend veel bekende kickboksers belandden vroeg of laat in de misdaad. Door zijn jarenlange werk als uitsmijter en zijn contacten met 'grote jongens' in Nederland en Japan scheerde Aerts langs de afgrond. Waarom bleef hij ondanks de verleidingen op het rechte pad?

Hoe was zijn jeugd en hoe overwon hij tegenslagen in zijn leven? Hij had schatrijk kunnen zijn, maar heeft niet miljoenen op zijn rekening staan en woont niet in een kapitale villa. Was hij zakelijk naïef of weigerde hij als 'Hollandse samoerai' concessies te doen aan zijn principes en zaken te doen met omstreden figuren?

Voor een antwoord op deze vragen zijn we hem intensief gaan volgen. Dit boek is gebaseerd op vele gesprekken en ontmoetingen, en twee weken samen optrekken in Japan. De afgelopen drie jaar spraken we ook geregeld met zijn vrouw Esther en hun tweeling Montana en Marciano, met zijn moeder en met tientallen bevriende kickboksers en trainers.

In Japan is hij vele malen groter dan in Nederland, maar blijft zelfs hij na al die jaren in het Land van de Rijzende Zon uiteindelijk een *gaijin*, een buitenstaander? Portret van een god in Japan: Mister K-1.

1. Jeugd in Brabant

Zijn roots liggen in Brabant. Geboren op 25 oktober 1970 in Eindhoven was Peter Aerts enig kind. Na hem had zijn moeder nog twee keer een miskraam. 'Dat verdriet heb ik wel meegekregen,' zegt hij daarover. 'Mijn ouders spraken er veel over. Mijn moeder had graag een dochter gewild en had er ook al een naam voor: Esther.' Later zou Peter nota bene trouwen met een Esther.

In de wieg was hij al 59 centimeter lang. Zijn moeder was zeventien jaar, zijn vader eenentwintig. Die laatste verdiende de kost als bosarbeider, moeder was kapster en maakte kamers schoon in het Van der Valk-hotel in Eindhoven. Een eenvoudig milieu. Sociaal en levenslustig. Opa Aerts werkte aan de lopende band bij de BATA-schoenenfabriek in Best, een plaats onder de rook van Eindhoven.

Zelf beschrijft Peter zijn jeugd als onbezorgd, maar gedetailleerde herinneringen heeft hij amper. Dat terwijl hij zich van zijn vele honderden wedstrijden als kickbokser bij wijze van spreken elke trap en stoot nog moeiteloos voor de geest kan halen. Alsof de harde schijf in zijn hoofd louter voor dat doel is gereserveerd.

Als hij het even niet weet, is er altijd die ontwapenende lach en in zijn 'hoek' heeft hij belangrijke steunpilaren. Zijn moeder en Esther vormen deels zijn geheugen. Net als Marciano, die hem ondersteunt als wandelende vechtsportencyclopedie ('Marciano! Hoe heet die Rus ook alweer die ik toen versloeg?').

Waar zijn jeugd zich afspeelde? Uit zijn hoofd noemt hij een paar adressen in Best: Prins Bernhardlaan 59, Wikke ('Het nummer weet ik niet meer, dat moeten jullie aan mijn moeder vragen') en de Jacob van Heemskerkstraat, '97 of 99'.

Klopt niet helemaal, zegt zijn moeder Gerrie. 'Hij is geboren in het ziekenhuis in Eindhoven. Daarna woonden we een paar jaar in de dierentuin in Best.' Pardon? Het blijkt te gaan om een houten bungalow achter op het terrein van oma. Die exploiteerde in Best Hotel De Rooy en hield als hobby apen, witte en zwarte zwanen, biggetjes, lama's, hertjes, een buffel en in een grote voliè-re allerlei vogels. Naast het hotel was een skelterbaan en runde ze een benzinepomp.

De familie De Rooy is bekend van het gelijknamige transportbedrijf. Gerries oom Jan de Rooy, begin 2024 overleden, nam met zijn DAF-truck vaak deel aan Parijs-Dakar en won de woestijnrally in 1987 als eerste Nederlander. Hij werd L'Ours genoemd (De Beer), vanwege zijn forse bouw en onverschrokken houding. Zijn zoon Gerard de Rooy won de rally in 2012 en 2016. In 2007 won neef Hans Stacey uit Best. Die is nog altijd actief, maar nu in een personenwagen.

In haar tienerjaren had moeder Gerrie een aapje, maar dat moest tot haar grote spijt weg toen ze zwanger bleek. Later had

Peter met Esther twee 'hondjes': enorme witte Argentijnse doggen. In het hotel runden opa en oma volgens hem een illegaal casino. Klopt ook niet helemaal, zegt moeder Aerts: het was een besloten vereniging. Toen oma later dement werd en in de bungalow woonde, is Peter nog een paar keer mee geweest op bezoek.

Zelf weet zijn moeder ook niet alles meer over de jeugd van haar zoon: 'Ik ben zo'n vergeetmuts!' En meteen komt er weer een anekdote. 'Onlangs belde Peter uit Japan: "Mam, ik ben toch als klein jongetje naar een concert van Fats Domino geweest? Dat wil Esther niet geloven." Maar dát klopt wel. De beroemde Amerikaanse r&b-zanger en pianist, bekend van de wereldhit 'Blueberry Hill', trad begin jaren zeventig op in het Philips Ontspanningscentrum in Eindhoven. 'Peter was toen een jaar of drie, vier en mocht mee.' Domino was een graag geziene gast in Eindhoven. Volgens de overlevering at hij voor elk concert zes halve haantjes. Peter en hij hadden het goed met elkaar kunnen vinden.

Van de 'dierentuin' verhuisde het gezin toen Peter twee was naar de Syracusestraat in Best en daarna naar Ranonkelstraat 44 in Eindhoven. Gerrie: 'Maar mijn man kon daar niet aarden. Toen zijn we terugverhuisd naar Best, naar de Jacob van Heemskerkstraat 97. Later heeft Peter nog een paar jaar in Geldrop samengewoond met zijn toenmalige vriendin Syllvie.'

Over de periode in Eindhoven zei Aerts in *The Dutch Lumberjack,* een in 2014 over hem verschenen rijk geïllustreerd boek: 'In Eindhoven woonden we in een echte arbeiderswijk waar op een gegeven moment zelfs dames van lichte zeden achter de ramen gingen zitten. In de zomer werden daar de bankstellen op de stoep

gezet en was de wijk gevuld met mannen met dikke bierbuiken en tatoeages die allemaal zonder shirt bier zaten te drinken. Van die hillbillies. Mijn vader vond dat geen plek voor een kind en wilde weg. Uiteindelijk ben ik daar alleen naar de kleuterschool gegaan.'

Elk weekeinde en elke vakantie zat de omvangrijke familie Aerts op camping De Brug in Herpen, een dorp tussen Oss en Nijmegen. Daar hebben zijn ouders bijna vijftig jaar een chalet gehad, tot 2020. Peter bewaart er warme herinneringen aan. Als jongen deed hij aan wedstrijdvissen. 'Ik heb er zelfs nog wel trofeeën van. Op een avond heb ik eens 36 palingen gevangen.' Volgens zijn moeder zat hij het liefst van 's morgens vroeg tot het donker werd te vissen in zijn bootje. 'Ik moest hem roepen voor het eten. Met mooi weer gingen we met twee boten naar een plas in de buurt. Luchtbedden achter de boot. Alle jongetjes van de camping mochten mee. Op vakantie nam ik altijd een vriendje mee voor Peter.'

Zijn neef Maikel Aerts (1976), voormalig profkeeper, was er ook vaak bij. Hij herinnert zich een anekdote die Peters instelling typeert: altijd tot het uiterste gaan en niet opgeven. 'De ouders van Peter hadden op de camping in Herpen een stacaravan aan het water, met een roeiboot. Ik was een jaar of elf. Bij de sluis zaten grote snoeken. Dat was een kilometer of drie roeien. Toen we er een paar gevangen hadden en ik terug wilde, dook Peter in het water. Ik dacht om even af te koelen. Op mijn vraag wanneer we terug zouden gaan, zei hij: "Roei maar terug, ik zwem wel achter de boot aan." Dat was een paar kilometer zwemmen.'

Nóg een typerende anekdote, over een dropping vanaf de cam-

ping. 'Ik had meer oog voor de meisjes, maar Peter begon meteen te rennen in zijn trainingspak. De eerste prijs was een krat bier. Toen wij twee uur na hem binnenkwamen, had Peter al het halve krat leeggedronken.'

Op zijn jongenskamertje hingen voor zover zijn moeder zich kan herinneren geen posters aan de muur van voetballers of popsterren. Wel herinnert ze zich een bekertje van het voetballen. 'Daar was ons Peter heel trots op.' En weer komt er een anekdote. Ooit kreeg hij als jochie met Sinterklaas nieuwe voetbalschoenen. 'Maar toen hij ze in de kleedkamer uit de doos haalde, zaten er per abuis twee linkerschoenen in.'

Zijn jeugd had ook een schaduwkant, al zou hij dat zelf nooit zo noemen. Op basisschool De Heydonck in Best werd hij gepest, vertelt hij zonder enige emotie. 'Ik was verbaal niet zo goed en vond het af en toe niet fijn om naar school te gaan. Maar ik denk dat het me uiteindelijk mentaal sterker heeft gemaakt.'

Het pesten hield op toen hij in de hoogste klas een van de pesters neersloeg. 'Dat ik als jochie gepest werd, is later nooit mijn drive geweest om het als vechtsporter ver te schoppen. Ik vond het gewoon stoer om sterk te zijn.'

'Peter was erg lief en verlegen,' zegt zijn moeder. 'Een stil menneke. Hij kon goed alleen spelen met zijn voetbal of knikkers. Over pesten heeft Peter ons nooit iets gezegd. Eén keer nam mijn vader hem mee naar de kapper en kreeg hij zo'n stekeltjeskapsel. Toen wilde hij de volgende dag in een trui met capuchon naar school. Hij was een lange dunne. Maar als een vriendje werd